

Зимата е бѣда за работника.

І. Зимна нощъ.

Отдавна нощта съ тежкия си покривъ е завила малкото селце. Хората и домашнитѣ животни сж прибрани въ топлитѣ си легловища и спокойно почиватъ отъ дневната работа. Нигдѣ не се вижда жива душа. Отъ врѣме на врѣме кучешки лай прорѣзва нощната тишина. Врѣмето става все по-студено. Снѣгътъ отдавна затрупа пѣтищата. Никакъвъ гласъ на човѣкъ, или на домашно животно. Малката рѣкчица, която прѣзъ топлитѣ дни, съ тихото си шумуление съживѣваше селцето, — и тя замрѣла, цѣла покрита и окована въ тежкитѣ вериги на студения ледъ. — Само вѣтрѣтъ съ страшното си бучене и снѣгътъ съ тихото си шепнене, напомнятъ, че свѣтътъ не е още изтиналъ.

На полето е още по-страшно. Едно безкрайно бѣло море се простира прѣдъ окото. Вѣтрѣтъ тукъ бучи по-страшно и пронизва всичко що срѣщне на пътя си.

Небето и то цѣло е покрито съ бѣли облаци. Никаква звѣздичка, нито мѣсечинка се виждатъ по него. Една тъмно-бѣла завѣса го покрива надлъжъ и на ширъ. Небето и земята като че се допиратъ.

Далечъ изъ тъмнината се забѣлѣзватъ тъмни